

Když jsme srovnali slovenskou a maďarskou historiografii patnáct let po roce 1989 došli jsme k několika závěrům, které jsou charakteristické pro obě historiografie a proto mohou být společnou charakteristikou středoevropských historických věd. Obě země – Maďarsko i Slovensko - se s komunistickým dědictvím vyrovnaly jinak, ačkoliv v obou zemích je charakteristické velmi silné pouto mezi historiografií a politikou. Někteří historici se objevili na politické scéně jako vedoucí osobnosti nového režimu a historiografie ve smyslu každodenní kultury se v mnoha případech stala nezávislým hráčem na politickém poli. Obecně vzato historiografie a otázky spojené s historií hrají svoji roli v každodenní politice obou zemí. Obě historiografie jsou silně pod vlivem národního diskursu a žádná z nich nebyla vážněji ořesena ve svém pozitivistickém přístupu.

V případovém srovnání jsme učinili několik závěrů, které shrnují strategii, kterou obě historiografie užívají při prezentaci dějin své země. Maďarský stejně jako český korpus národních dějin má za cíl prezentovat dějiny nezávislého a hrdého národa, který tvrdě pracoval na tom, aby dosahl vlastního státu. Korpus, který se věnuje meziválečné historii zobrazuje dějiny a tradici, na které je země (národ) zbudována, vyjadřuje se k formě státu (zároveň s hranicemi), popisuje ambice státu a konečně také vysvětluje situaci země během druhé světové války a po ní, aby tím usnadnil cestu země do velké evropské rodiny. Cílem tedy není jen vybudovat příběh země v izolaci, ale najít mu též místo v širším evropském kontextu. Terminologické problémy v obou historiografiích se obvykle týkají otázky území, národností a nebo událostí, které nějakým způsobem spojují obě země. Obě historiografie také vyprodukovaly hlavní mýtus meziválečných dějin, který podporuje celkové vyprávění. Ačkoliv obě země mají velmi různá východiska, co je spojuje jsou prostředky, nebo přesněji strategie, jakými operují ve své historiografii.